

gecreëerd, maar nu onttrokken de entertjes zich aan het gezag van de heksen en tovenaars. Een door hen gecreëerd wezentje dat zich brutaal onttrok aan hun gezag? Dat was in de ogen van de heksen en tovenaars onacceptabel. Ze deden er dan ook alles aan om de entertjes te vinden en ze weer tot gehoorzaamheid te dwingen. Troepen heksen en tovenaars drongen de bossen in, op jacht naar de entertjes. Ze werden opgejaagd en, zo mogelijk, gevangen genomen. Bomen werden neergehaald en struiken werden uit de grond getrokken, als er ook maar het geringste vermoeden bestond op het vinden van een entertje.

De entertjes werden steeds verder terug gedrongen tot ze geen kant meer op konden. Hun laatste bolwerk was aan de oever van de Ramajana. Op het smalste punt van de rivier, maar toch te breed voor de entertjes om de overkant te halen. De weinige over gebleven entertjes zagen nog maar één uitweg. Liever dan in gevangenschap te worden gedwongen de heksen en tovenaars te gehoorzamen, besloten zij zich in de rivier te storten en hun lot te laten beslissen door de stroming van de rivier. Dat is het laatste dat we van ze weten. Er zijn een paar meldingen van overlevenden. Entertjes die zijn aangespoeld op de oever van de Ramajana aan de kant van Faraoise. Een enkele schijnt Tir na nÖg te hebben gehaald, maar daar is ook al jaren niets meer van vernomen. De paar entertjes die gevangen waren genomen werkten in eerste instantie mee met de heksen en tovenaars, maar zodra ze de kans kregen, ontsnapten ze. Ze begaven zich rechtstreeks naar de oever van de Ramajana en deelden het lot van de entertjes die hen voorgedaan waren. In het algemeen wordt dan ook aangenomen dat er geen entertjes meer in leven zijn. Daarom wil geen heks of tovenaars erover spreken. Zij schamen zich voor hun rol in het verhaal.'

De vrienden keken elkaar aan. Zo zat dat dus. De collectieve schaamte van een volk over een gruwelijke, schandelijke gebeurtenis. Geen wonder dat er liever niet over gesproken werd. De twee entertjes in het bos bij de school behoorden

waarschijnlijk tot het kleine groepje laatste overlevenden van deze gruwelijke gebeurtenissen. Blijkbaar wisten alleen de dwergen nu nog van hun bestaan af. En die hielden het geheim. Rune vond het nu heel bijzonder dat zij dit geheim met hem hadden willen delen. Hij moest toch eens aan Bili en Korin vragen, waarom eigenlijk? Per slot was hij toen nog bijna een vreemde voor de twee dwergen. Dat was echter van later zorg.

Rune keek op de klok. Het was bijna tijd voor het middageten, maar Hubbel was nog steeds niet terug. Zijn grootvader zag hem kijken.

‘Rustig maar. Ik weet zeker dat Hubbel op tijd terug is voor de lunch. Er is geen macht in Atlantis die Hubbel zijn plichten kan doen verzaken. In al de jaren dat hij in mijn dienst is, heeft hij nog nooit de verzorging van de lunch overgeslagen.’

‘Nog nooit? Heeft hij nog nooit een dag vrij genomen?’

‘Nog nooit. Ik heb het hem vaak genoeg aangeboden, maar hij wil niet. In plaats daarvan neem ik hem een paar keer per jaar mee naar zijn familie. Die wonen aan de rand van Tir na nÖg, aan de oever van de Lassippus. Ik kan natuurlijk Tir na nÖg niet betreden, maar vanaf de tegenover liggende oever kan Hubbel in een half uurtje bij zijn familie zijn met een kleine boot om over te varen.’

Op dat moment hoorden ze het vertrouwde geklingel van Hubbels arriveren. Even later kwam hij dan ook de bibliotheek binnen. Hij maakte een kleine buiging.

‘Mijn heer, over een half uur wordt de lunch geserveerd. Uw zoon, de jonge heer Leon, is op bezoek bij een bevriende dwerg om uw verzoek aan hem over te brengen. Hij opent een spiegelgesprek zodra hij iets meer weet.’

‘Dank je wel, Hubbel. Goed werk.’

Hubbel groene gezicht begon te glimmen van plezier. Hij maakte weer een kleine buiging en verdween om de lunch te verzorgen. Binnen een paar minuten was hij echter weer terug. Hij stak zijn hand uit naar grootvader en overhandigde hem een klein papiertje.

‘Dit werd net bezorgd door een feetje. Het is van de vampierkoningin.’

Grootvader rolde het stukje papier uit en vergrootte het. Rune zag dat er maar een paar woorden op het briefje stond.

Grootvader las ze snel en keek de vrienden aan.

‘Dit is van de vampierkoningin Camilla. Ik heb haar gisteren bericht gestuurd over de vampier. Er is geen woord uit hem te krijgen en hij weigert te bewegen of te eten. Als dat nog twee dagen duurt, gaat hij in schijnslap. Een soort schijndood, al kan je bij een vampier niet echt van schijndood spreken, aangezien hij al ondoed is. Daarom heb ik de hulp van de koningin gevraagd. Ze komt vanavond om hem op te halen om hem te ondervragen en daarna op te sluiten in Lamia.

Misschien kan zij wel iets uit hem krijgen.’

Rutger haalde scherp adem.

‘U bedoelt dat er vanavond een vampier op visite komt? Hier? Op de Beukenhorst? Ik eh... Ik denk dat ik vanavond maar naar het kleine huis ga.’

Grootvader keek hem een beetje verbaasd aan.

‘Er is geen reden om bang te zijn voor de vampierkoningin. Ze zal je echt niet bijten.’

‘Maar u vraagt haar binnen! Dat betekent dat de Beukenhorst nooit meer veilig is. Ze kan hier dan altijd zomaar binnenkomen.’

Grootvader keek hem verbijsterd aan.

‘Hoe komt je aan die onzin? Natuurlijk kan een vampier hier altijd binnenkomen. Daarvoor hebben ze geen speciale uitnodiging nodig.’

‘Maar... ik heb altijd geleerd dat vampiers alleen maar een huis kunnen betreden na toestemming van een bewoner van dat huis. Alle films en alle boeken zeggen dat.’

Zach begon breed te grijnzen en ook de anderen konden een glimlach niet onderdrukken. Rune legde zijn hand op Rutgers schouder.

‘Sorry, Rutger, maar dat zijn ordinarosverhaaltjes. Net zoals een vampier zijn of haar ondode leven zou beëindigen door

een staak in het hart of zou verbranden door zonlicht of wijwater. Allemaal verhaaltjes.'

Rutger keek naar Rune.

'Dus... een kruis, zilver en euh... maagdenbloed? Dat is allemaal onzin?'

'Niet alles. Vampiers kunnen inderdaad niet tegen zilver en de vete tussen weerwolven en vampiers is ook echt. Maar voor de rest? Ja, het meeste is onzin. Maar troost je, ik dacht precies hetzelfde toen ik hier terecht kwam. Het meeste dat ons geleerd word in de normale wereld over de andere volkeren van Atlantis is onzin. Elfen, feetjes, weerwolven, heksen en tovenaars. De verhaaltjes over hen geven maar een vaag idee over hoe ze werkelijk zijn. Kijk alleen maar naar Zach. En wist jij dat er naast elfjes ook twaalfjes bestaan?'

Rutger keek snel naar Zach en schudde zijn hoofd.

Grootvader stond op.

'Zullen we nu eerst maar gaan lunchen? We willen Hubbel toch niet laten wachten. We praten na de lunch wel verder.'

Na de lunch liepen ze terug naar de bibliotheek. Rune bedacht dat teruggaan naar het eetlokaal vandaag niet meer zou lukken. Bili en Korin waren belangrijker. En natuurlijk de komst van de vampierkoningin. Plotseling bedacht hij dat hij zijn pleegouders nog op de hoogte moest brengen van het lot van Bili en Korin. Voordat ze de bibliotheek ingingen, hield hij zijn grootvader even tegen.

'Grootvader, ik heb beloofd mijn pleegouders op de hoogte te houden. Is het goed als ik dat nu doe?'

'Ja, natuurlijk, Rune. Ga maar gelijk.'

'Zou u... zou u dan een poort willen maken? Ik heb er al drie gemaakt vandaag. Ik weet nu hoe ik uit de wilde magie kan putten, maar ik hou liever nog wat kracht achter de hand.'

Grootvader keek bedenkelijk.

'Je weet dat ik liever geen poorten maak naar de ordinaroswereld. Je kunt beter gebruik maken van Hubbel. Hij kan met jouw stem spreken. Dat is net zo goed als dat je het

zelf vertelt. Kom, ik laat het je zien. Hubbel, kan je even komen?’

Als bij toverslag stond Hubbel naast hen.

‘Ah, Hubbel. Daar ben je al. Rune wil een boodschap aan zijn pleegouders sturen. Wil jij die bezorgen?’

‘Natuurlijk, mijn heer.’

Hij pakte Rune’s hand, trok zijn muts van zijn hoofd en legde Rune’s hand op zijn warrige haardos.

‘Zegt u maar wat u wilt zeggen, master Rune. Ik zorg ervoor dat de boodschap precies zo overkomt als u dat zegt.’

Rune aarzelde even, maar grootvader knikte hem bemoedigend toe. Hij schraapte zijn keel begon te vertellen vanaf het moment dat ze van Kesla te horen kregen wat er met Bili en Korin aan de hand was, tot aan het moment dat Hubbel de vraag om hulp overbracht naar zijn ouders in Lemuria.

‘Dus nu wachten we op bericht van mijn ouders dat ze een dwerg bereid hebben gevonden om als voorspreker te dienen. Ik laat het weten als er iets meer bekend is. Eh, groetjes van ons allemaal en tot snel.’

Hij hield een beetje verlegen op met praten. Hubbel knikte.

‘U kunt u hand nu wel weer weghalen, master Rune. Ik breng de boodschap precies zo over, zoals u het zelf doet. Met uw permissie ga ik direct.’

Hubbel wachtte niet op antwoord, maar verdween direct naar de keuken. Even later hoorden ze het geklingel van zijn vertrek. Grootvader glimlachte tevreden.

‘Hij zal zo wel terugkomen. Kom, we gaan naar de anderen.’

In de bibliotheek vonden ze Rutger in een druk gesprek met Zach. De anderen luisterden geïnteresseerd toe. Rutger vroeg Zach de oren van zijn hoofd. Hoe het was om een weerwolf te zijn. Hoelang hij dat al was. Hoe het voelde als hij veranderde en alle andere vragen die hij maar kon bedenken. Zach beantwoordde de vragen zo goed als hij maar kon. Af en toe wierp hij een hulpzoekende blik op één van de anderen. Die keken hem alleen maar grijnzend aan. Ze hadden duidelijk plezier in het vragenvuur dat Rutger op Zach afschoot.

Het geluid van de aankondiging van een spiegelgesprek doorbrak het vragenvuur van Rutger. Grootvader keek naar Rune.

‘Jij kunt beter even in de hal gaan wachten. Waarschijnlijk is het één of allebei je ouders. Je kent de regels.’

Rune stond gehoorzaam op en verdween naar de hal. Hoe nieuwsgierig hij ook was en hoe graag hij Bili en Korin ook wilde helpen. Het was het niet waard om zijn valse identiteit ervoor op te geven. Hij hoefde niet lang te wachten. Terry stak haar hoofd om de hoek van de deur en wenkte hem.

In de bibliotheek zag hij dat grootvader de spiegel wegborg in zijn bureau. Hij ging zitten en keek verwachtingsvol naar zijn grootvader.

‘We hebben afgesproken dat ik over een kwartier een poort open naar ons huis in Lemuria. Je ouders hebben een legata gevonden die onze zaak wil voorspreken. De legata komt hierheen om het hele verhaal uit jullie mond te horen.’

Hij keek doordringend naar Rune.

‘Waarom heb ik het idee dat je mij niet alles hebt verteld? Je hebt mij nooit verteld hoe je Bili en Korin hebt ontmoet. Is het iets dat ik moet weten voor de legata hier aankomt?’

Rune keek verlegen naar zijn voeten. Daarna wisselde hij een snelle blik uit met Zach en Fijonna. Die knikten hem beiden toe. Hij keek naar zijn grootvader.

‘Ik was hier een net een maand, denk ik. Het was volle maan en Bili en Korin kwamen naar de school om mij te vragen om hen te handvasten. Ze waren op zoek naar een mannelijke runista en ik was de enige die ze konden vinden. Ik vond en vind het verbod op gebruik van runen door mannelijke magistas belachelijk en dus heb ik ze gehandvast. Als dank kreeg ik Mikky. Dat is eigenlijk alles.’

‘En dat is meer dan genoeg. Dit is een ernstige zaak, Rune. Als bekend word dat jij de handvasting hebt voltrokken, kunnen we de hele voorspraak wel vergeten. De raad der oudsten is niet erg vergevingsgezind als het om dergelijke zaken gaat. Wie weten er nog meer van?’

Rune keek de kamer rond.

‘Eigenlijk alleen iedereen die in deze kamer is. En Bili en Korin natuurlijk. Ruth had mij ten strengste verboden om er met iemand over te praten.’

‘En dat was heel verstandig van Ruth. Dit moet absoluut geheim blijven. Ik wil van jullie allemaal een Honoris mei hebben dat jullie hier nooit meer over praten. Afgesproken?’ Eén voor één gaven ze hun honoris mei aan grootvader. Ook Terry, Rutger en de sprookspreker gaven een honoris mei. Niet dat het voor hen iets uitmaakte, maar het was een plechtige belofte en dat was beter dan niets.

Grootvader stond op. ‘Het word tijd om de poort te openen. Zijn we er klaar voor?’

‘Nog even, grootvader. Het lijkt mij het beste om Kesla hier buiten te houden. Ze kan in grote moeilijkheden komen als bekend word dat zij ons heeft verteld over het gevangen nemen van Bili en Korin.’

‘Dan houden we de bron van het verhaal geheim. Het enige dat we zeggen, is dat het ons ter ore is gekomen dat... Daar laten we het bij. En Terry, het lijkt mij het beste als jij het verhaal vertelt en niet Rune. Ik denk dat het het beste is als Rune een beetje op de achtergrond blijft.’

Terry keek even verschrikt, maar daarna knikte ze.

‘Goed, dan ga ik nu naar de hal om een poort naar Lemuria te openen.’

Het duurde niet lang voor grootvader weer terugkwam in het gezelschap van een dwerg. Met de beste wil van de wereld kon Rune niet uitmaken of het een vrouwelijk of een mannelijke dwerg was. Grootvader stelde de dwerg voor als Herve, de eerste legata van Dwarka Zuid. Uit beleefdheid stonden ze allemaal op en gaven de oude groet. Zelfs Rutger volgde hun voorbeeld. Herve keek hen allemaal even aan voor de dwerg plaats nam op de stoel die grootvader toeschoof.

‘Nu dan, ik ben hier. Wie gaat mij vertellen waarom? Uit het verhaal van de magistas Leon en Renee kon ik niet veel opmaken. Twee dwergen in gevaar! Hoe en waarom? En wat kan ik daar aan doen?’